

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

15. mai 1981

17. årg.

Gjenfødt til et levende håp

AV ØIVIND ANDERSEN

Bønn: Kjære Jesus, vi takker deg fordi du har gitt oss alt som tjener til liv og gudsfrykt, og at du har kalt til å nå målet i ditt fullkomne Guds rike. Nå ber jeg deg i ditt navn at du vil hjelpe oss å bli værende i deg, og å ta vår tilflukt til deg, og gjøre bruk av ditt ord og dine løfter, så du kan få virkeliggjøre alle dine tanker og planer med oss her i verden, og så føre oss frelst hjem til deg. Amen.

I 1. Pet. 1, 3-5 leser vi i Jesu navn: «Løvet være Gud og våre Herre Jesu Kristi Fader, han som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en uforgjengelig og usmittet og uvisnelig arv, som er gjemt i himlene for eder. I som ved Guds makt holdes oppe ved troen til den frelse som er ferdig til å bli åpenbaret i den siste tid.» Amen.

Det er mange kristne som spør: Kommer jeg til å bli frelst gjennom denne verden, og nå målet i det fullkomne Guds rike? Jeg svikter så ofte, jeg synder så ofte, jeg kjenner så mange sterke krefter i meg som strir imot Jesus og mot alt som har med ham å gjøre, og jeg kjenner meg elendig og hjelpeløs, og jeg har ingenting å sette inn mot alt det onde som er i meg.

Det er ett ord idag til deg fra Peters første brev. Spørsmålet er for Kristus. Her er tale om noen som er gjenfødt til et levende håp. Håpet er levende fordi Jesus er stått opp av graven og lever. Hvor-

dan blir en gjenfødt til dette håp? Jo, sier ordet her, det er ved Guds miskunn. Det som gjenføder oss er ikke en presentasjon fra vår side, det er i det hele tatt ikke vi som kommer inn i bildet når det er spørsmål om å bli født påny, men det er Guds barmhjertighet, det er syndernes forlatelse som vi får for intet for Jesu skyld. Ved Guds miskunn er vi gjenfødt, står det. Jeg spør deg: Har du gjort bruk av det? Tror du syndernes forlatelse i Jesu navn? Setter du din lit til at Jesus er død i ditt sted? Ja, jeg spør deg. Hvis ikke du gjør det, da må du begynne med det. Du må slutte å se på deg selv, du må slutte å rekne med hva Gud skal gjøre ut av deg, for det blir aldri noe greie på det, det er ikke noe stoff i deg til det. Nå må du begynne med å se og høre at gud har gitt deg sin egen sønn, og ber om å begynne med å se og høre at Gud har gitt deg sin egen sønn, og ber deg om å begynne å se på det som skjer på Golgata. Det var det han henviste Nikodemus til når han spurte om hvordan han skulle bli født påny, og det henviser jeg deg til i Jesu navn.

Guds miskunn, den finner du i Jesus, syndernes forlatelse får du for Jesu skyld, ved troen på Jesus får du syndernes forlatelse i Jesu navn, står det i Ap. gj. 10, 43. Dette skal du sette din lit til. Har du syndernes forlatelse, har du evig liv. Det er som vi har lært i vår barnelærdom, at hvor syndernes forlatelse er, der er det liv og salighet, og der er et men-

neske født påny.

Du kan kjenne deg svak og hjelpeløs, og en ting er sikkert: Du kan ikke bevare deg selv som kristen, men det er det vel heller ikke noen som har bedt deg om, eller noensinne tenkt at du skulle kunne gjøre. Hør nå hva det står her: Vi er gjenfødt, altså til et levende håp, og det består i dette håpet til en uforgjengelig, en usmittet og uvisnelig arv. En arv kan man ikke gjøre noe for å få, den får man for intet. Og den arv som du og jeg får, det er den som tilkommer Guds Sønn, og vi får den fordi den er testamentert oss i Jesus. Fordi vi får alt for intet har vi i Jesus syndernes forlatelse, og ved syndernes forlatelse er vi arvinger og har rett til denne arven. Og den består i noe som er uforgjengelig, den kan altså ikke forgå, det er vesentlig at den forgår aldri, den er også uvisnelig. Det er det siste som det står om den der. Det vil si at den kan ikke tape sin skjønnhet, den blir aldri stygg, den er like strålende skjønn i all evighet.

I tillegg til dette uforgjengelig og uvisnelig står det også et ord: **Usmittet**. Vet du hva det betyr? Det betyr at den arv som venter på oss i himmelen, den er ikke tilsølt av vår synd under vår vandring her på jorden. Gud har tatt vare på arven vår, han har gjemt den i himmelen. Den er vår, og vi er Guds barn allerede her vi som tror på Jesus, og vi er arvinger allerede her og nå, men selve arven har Gud tatt vare på, og han har ordnet det slik at våre feiltrin, våre nederlag, vår synd, vår svikt av mange slag, har ikke satt den minste flekk på vår arv. Den er usmittet, den dagen den åpenbares er den skjønn, den er slik som Gud har gitt den, og kommer ikke til å bære det minste merke av det som har vært som det ikke skulle ha vært i vårt liv som kristne i verden.

Jeg spør deg, er ikke dette stort at det er Gud selv som forkytter det i sitt ord?

Og så var det spørsmål om vi når frem til denne arven, og bli bevart. Da sler Guds ord: **I, som ved Guds makt holdes oppe ved troen**. Det er Guds makt som skal holde oss oppe, det er ikke vi. Vi

skal holdes oppe av ham som har kalt oss til seg selv, han som har gitt oss evangeliet, han som har sendt sin egen Sønn til verden, han som skjenker oss Jesus med alt hva Jesus er og har, han holder oss oppe ved at vi tror på Jesus. Ikke ved våre presentasjoner, ikke ved vår lydighet, nei den er nok altfor liten til å rekke til her, men ved at vi setter vår lit til at Jesus holder han oss oppe til vi når målet. Vi skal holdes oppe inntil vi når den frelse som ligger ferdig for oss. Frelse betyr her det som hører det fullkomne Guds rike til. Å bli frelst betyr i det Nye Testamente først og fremst å nå målet i saligheten i det fullkomne Guds rike. Den dagen vi har nådd dette målet, da er vi frelst. Denne frelsen den ligger ferdig, det er ikke vi som skal skaffe den, den er skaffet tilveie, den er tilstede her og nå, og den venter på oss og ligger ferdig for oss. Og vi skal holdes oppe ved Guds makt fordi vi tror på Jesus, ved at vi tror på Jesus, til vi når denne frelse som åpenbares i den siste tid. Og du kan være sikker på en ting: Like sikkert som du tror på Jesus, kommer du til å nå dette målet. Like sikkert som du lever i Guds miskunn og tror syndernes forlatelse, like sikkert får du en arv som ikke bærer den minste brist av dine svikt og brist og feiltrin. Du kan møkke til kort så meget du vil, men blir du hos Jesus, tror du på Jesus, blir du, værende i syndenes forlatelse, og følger du Guds ords formaninger om å tro på Jesus, da blir du holdt oppe av den levende og almektige Gud.

Det er underlig å tenke på at Peter skriver dette på sine eldre dager. Det var en dag at Peter hadde stor tillit til seg selv, han sa at om alle andre fornektet eller svikter deg så vil ikke jeg svikte, jeg vil ikke ta anstøt av deg, selv om de andre skulle gjøre det. Om jeg så skulle dø med deg så vil jeg ikke fornekte deg, sa Peter. Da hadde han stor tro på seg selv, men han fikk lære noe Peter. Denne tro på seg selv, den har han ikke lenger når han skriver dette brevet. Da heter det: **I som ved Guds makt holdes oppe**. Peter fikk oppleve det, du og jeg skal også få

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gáver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland
5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75
Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit som tinging, oppseiing, adresseforandring og gáver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad

4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:

Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

Røtnens Boktrykkeri

Guds levende ord

For Guds ord er levande og kraftig og kvassare enn noko tveiggja sverd, og trengjer seg igjennom, til dess det kløyver sjel og ánd, ledmod og merg, og dømmer hjartens tanker og ráder, og ingen skapning er løynd for hans ásyn, men alt er nake og bart for hans auga, som me har á gjera med. Hebr. 4. 12-13.

Guds ord er i sanning kraftig og levande. Alt det skapte er vorte til ved dette ordet. Han talte, og det skjedde, Han baud og so stod det der. Som han og har gjort verdi ved - og ber alle ting ved sitt veldes ord. Tenk om kvart menneske ville

oppleve det, og vi skal lomme til á takke Jesus i all evighet. Amen.

Avskrift etter lydband fra den Lutherske Timen i Noreá Radio, med løyve fra Andersen og Noreá, ved A.L.

tru denne sanning, at det er ved Guds ord menneske og heile universet vert halde oppe, dá ville mange våpen tagna, mange landegrenser verta fredfulle. Store kvinner og menn ville verta meir mjuk i sin tale og liv. Mange nedrivne heimar ville igjen verta foreina ved Guds ord. Tenk alle syndarar vorte vekt opp av syndesøvn og ándeleg død. Alle som er under lova sin dødsdom, kan ved ordets makt verta fri.

Høyr kva Jesus seier til det forherda og blinde Israel: Om nokon høyrer ordi mine og ikkje tek vare på dei, so dømmer ikkje eg han, for eg er ikkje komen for á døma verdi, men at eg skal frelsa verdi. Den som vander meg og ikkje tek imot ordi mine, hev den som dømmer han: Ordet eg hev tala, det skal døma han på den siste dag. For eg hev ikkje tala av meg sjølv - Johs. 12, 47-49. Her ser vi alt står og fell ved den máten ein steller seg til Guds ord. For slik ein gjer mot ordet, gjer ein mot Faderen, Sonen og Ánden.

Son min! Akta på ordi mine, bøy øyra ned til det eg segjer!

Slepp dei ikkje ut or augo, vara dei djupt i hjarta! For dei er liv for kvar som finn dei, og lekjedom for heile hans lekam. Tak vare på hjarta framfor alt som du vaktar, for livet gjeng ut frá det. Sala. Ort. 4. 20-23.

Det er berre ein ting som kan hjelpa menneske: Det er Guds ord, og det áleine. Kven vågar á tru det? Men heile menneske si soga i livet vitnar det.

Der menneske sitt hjarta, auga og øyra ikkje vert bevart i ordet, vert det død. Det skjedde den første prøvetida i Edens hage, sjá kva fylgjer det fekk. Det slangen synte for auga, og kviskra i øyra, førte til slekta sin største ulukka. Løgna sitt ord er like kraftigt som sanninga sitt ord. Det fører til dom og død. Son min, akta på ordi mine. - Det står fast endá i dag.

Kvifor synes det vera so lite age for Guds ord? Det er berre ei ársak. Mennesket elska mørket fram for lyset. Når Guds ord når auga og øyra, tar sjeløfienden det burt, og mennesket vil ikkje gi

ordet rom. Skrifta seier det er mykje fårleg, det er dødens forherding og fortapings veg. Men ikkje mange er redd for denne veg, fordi øyra ikkje vil høyra, og hjarta ikkje vil tru kvar reisa ender. Du som les dette, vil du ta dette ord til deg, og gøyma det djupt i ditt hjarta? Kva trur du då vil henda deg? Det eine er trang og lengsel etter Gud som ingen angrar. Eller som fangevaktaren i Fillippi ba: Kva skal eg gjera, Herre, so eg kan verta frelst? Ordet og ånden hadde fått overtaket på eigen vilje og vantru. Visst er det både sårt og hjartevondt å sleppa ordet til hjarta. Men det er ikkje fårleg so lenge det er nådetid.

Det var mange lik David som fekk erfara: Dag og natt låg tungt på meg. På grunn av synd og vantru. Mange var dei som kjende domen, men aldri kom so langt at dei fekk kjenna Guds lekjedom over synda. Det var ikkje mange som kunde seia av hjarta: Du tok burt mi syndeskuld. Ordet er til liv for kvar dei som finn det, og til lækjedom for heile hans lekam. Ja, det gamle er forgjenge, sjå alt er vorte nytt. Der ordet kjem til, der skal det verta liv av døde. Ja, evigt liv i samfunn med Gud og Jesus i himlen, i staden for evig fortaping burte frå Gud. Trur du dette?

Ikkje noko er so fårleg for enkeltmenneske, menighet og samfunn som dette

eine: **Guds ord sett tilside i vantru.** Der kunnskap, gjerning, arbeid og mennesketankar kjem i staden for Guds ord. Det var det som skjedde i Guds folk Israel. Dei lét seg ikkje bøya under Guds tale. Det same skjer i vårt land, difor all lærestrid, alle gudløyse lover, all spott og forakt for Guds heilage vilje. Det fører med seg lovløysa i heim og samfunn. So får det vonde veksa fritt og resultatet vert fråfall. Dei som bytte Guds sanning i lygn, og æra og dyrka skapningen i staden for skaparen, han som er velsigna i all æva, Amen.

Det er godt at endå arbeider Gud. Endå er Guds ord levande, og skal bli det til evig tid. Det kan gi den døde livet, den blinde syn, og den døde eit høyrande øyra.

De som er atterfødde, ikkje av forgjengeleg, men uforgjengeleg sede, ved Guds ord, som lever og varer.

Kva har so Guds ord fått virke hos deg? Har det fått virka gjenfødning og nytt liv? I dag kan du få halla øyra til Guds ord. Idag skal du få koma utan pengar og utan betaling. Det vil seia, uten gjerninger eller verdighet. Halla øyra hit og kom til meg. Høyr, so skal dykkar sjel få leva! A, hvilken salig dag du fikk, om du begynte nu, i dette øyeblikk.

Odd Dyrøy.

Synd gir svakhet

Av møllermester Sigurd Svensson

Som Samson mistet sin styrke etterhvert som han ble klippet, mister vi vår styrke når vi lar synden få innpass i våre liv. Vi blir svake og redde, vi faller for den minste ting.

Vi blir urolige og rastløse, vi mister freden.

Vi begynner å se oss engstelige omkring, kjenner etter om vi mangler noe. Vi pleier våre svakheter, blir selvmedlidende

Vi blir svake i livskampen og for den minste stormvind faller vi. Synden tapper margen ut av våre ben, - tapper kraften av oss. Den er blitt lekasje på de himmelske kraftledningene, kraften fra Gud lekker ut på veien gjennom syndens åpninger. Der er rust i rørledningene, - forstoppelser.

Syndene våre har gjort skilsmisse mellom Gud og oss. Gud hater synd. Det var

syndene våre som spikret Jesus til korset. Hos Gud er det ingenting som heter «skjødesynd». Gud er en fortærende ild mot all urettferdighet. Gud tåler ikke synd. Synden er en helvetesdrift som kommer i fra satan. Synden er hans mest effektive våpen til atter å få kontroll over oss. Den som gjør synd er syndens trell. Altså synden er blitt hersker, - eller satan er blitt hersker.

Hvordan bli fri for synd? Jesus kom for å frelse syndere. Takk og lov og pris! Han ble naglet til korset for synden. Han kjempet og vant seier over synden. Ja, han avvepnet maktene og myndighetene og stillte de åpenlyst til skue idet han viste seg som seierherre over dem på

korset. Så er det i Jesus sine sår og vunder jeg finner min friplass. Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. Likesom de forfulgte i den gamle pakt kunne gripe om alterets horn, - da var det ingen som kunne røre dem, - så er det ingen som kan røre meg så lenge jeg er i Kristus Jesus. For livets And's lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov. Dersom vi vandrer i Anden så skal vi ikke fullbyrde kjødets begjæring.

Ug om enn mitt eget hjerte skulle fordømme meg så er Gud større enn mitt hjerte og kjenner alle ting. Det er seier i Jesu navn.

Forstandens tro og hjertets tro

Det snakkes meget om at det er troen på Jesus som frelser, men lite om hva slags tro det er som frelser. Overskriften over disse linjer forteller at det finnes to slags tro. Blir alle som sier at de tror frelst, da ville det ikke bli få slik Skriften sier. Og Guds ord tar aldri feil, de vil alle gå i oppfyllelse til den minste tøddel, sier Jesus i Matt. 5.

Blir det ikke da nødvendig for meg og deg å ta en liten stund for å undersøke hva slags tro vi har? Mange tror på Jesus, men likevel er de klar over at deres liv med Jesus ikke er i orden, og andre tror fullt og fast at alt er i orden, uten at det er det i virkeligheten. Alt avhenger av hva slags tro du har, sier Skriften. Du kan ha tro som flytter fjell, men ikke kjærlighet, og da nytter det ikke. (1. Korint. 13). Andre skal på den ytterste dag vise til at de har gjort kraftige gjerninger i Jesu navn, og drevet ut onde onder i Hans navn, og likevel skal Jesus si til dem at han kjenner dem ikke. Dette skulle vise at en tro er i virksomhet, uten at den fører til frelse.

I et menneskes legeme finnes der to viktige senter: Hjertet og hjernen. Hjertet

oppeholder livet, og når det ikke fungerer lenger blir livet borte og mennesket dør. Hjernen er nyttig til mange ting, men den kan aldri oppeholde livet om den blir alene. Men når hjertet og hjernen arbeider sammen, da kan de oppeholde livet og utføre meget sammen. Slik er det også med et gjenfødt og troende hjerte og en hjerne som er opplyst av Guds And når de arbeider sammen og er styrt av Gud. Men menneskenes medfødte hjerne eller forstand kan aldri se Guds rike eller komme inn i det, det kan du se av 1. Korint. 2. kap. og Rom. 3. kap.

Hvorledes blir vi så utsatt for å få forstandens tro? Det skjer ved det vi leser, hører og lærer. Hvis den som forkynner eller lærer ikke selv har et troende hjerte og den Hellige And, men har tilegnet seg kunnskapen ved sin forstand alene, uten å ha erfart det i sitt liv til troens gjenfødelse av hjertet, kan han overføre det til menneskenes forstand og hjerne uten at det blir til liv og et nytt hjerte. For Skriften sier at det er Anden som gir liv, kjødet gjør ikke noe gagn.

På den andre side, kan du ha en lærer eller høre en forkynner som selv eier et

troende hjerte og den Hellige And, som taler til samvittigheten og hjerte slik at det fører deg til Jesus som er livet og kan gi liv til hvem han vil. Da følger livet med læren eller forkynnelsen, og du får del i begge deler, om du kommer under ordet og Andens påvirkning, som skaper troen på Jesus i hjertet. Derfor er det så viktig med forkynnere og lærere som selv eier livet og Anden, som Anden kan utføre sin gjerning igjennom.

Siden vi har så få forkynnere og lærere som eier Anden og hjertets tro, har forstandens tro fått utbre seg i vårt land mye mer enn vi tror, og tro uten liv fører ikke frem. En annen grunn kan vel også være: Når en prest eller forkynner skal ansettes, en menighetens hyrde, da blir de som oftest bare spurt om hva de lærer. Men jeg tror ikke det er ofte de blir spurt om de er frelst og eier livet eller hjertets trøst på Jesus og Andens forbindelse med himmelen, og derfor er vel også så mange prekener tørre og åndstomme. De sier ikke noe galt, men ikke noe av det griper hjertet, og ordet tar liksom ikke tak i oss og en får ikke noe ut av det for hjerte og troen, så jeg må spørre meg selv om det er meg det er noe galt med eller dette er forstandens tro som ikke eier Andens eller ikke blir brukt av den Hellige And.

Her trenger vi en grundig vekkelse, og jeg vil be deg som ber om å ta dette med i dine bønner.

Forskjellen på disse to slags, viser seg også på en annen måte. Der blir ikke noe åndelig samfunn mellom dem som har hjertets tro og forstandens tro. De kan arbeide sammen i det kristelige arbeide, men de som har tilegnet seg troen bare ved sin forstand blir aldri fortrolige med Andens samfunn, og vil aldri kjenne seg hjemme der. For Skriften sier: De har ikke fått den And som hører Gud til, og et naturleg menneske tek ikke mot det som hører Guds And til, for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, da det er åndelig.

Den derimot som eier hjertets tro, har ikke fått den And som hører verden til, men den And som er av Gud, så han skal kjenne det som er oss gitt av Gud. For oss har Gud åpenbaret det som øye ikke så og øre ikke hørte og som ikke kom opp i noe menneskes tanke.

Den som eier hjertets tro, der er kjærligheten drivkraften i all hans liv og gjerning, og han eier tolmød og et tilgivende sinn, mens forstandens tro fører med seg en sikkerhet som ikke noe kan rokke.

Ole Rolfsnes.

Den uomvendtes kamp mot synden

AV JOHS. BRANDZEG

Her må vi røre ved et par spørsmål som det neppe er forsvarlig å gå helt forbi.

Det ene spørsmålet er: Fører ikke også det uomvendte mennesket kamp mot det onde? Eller er det bare det omvendte, gjønfødte menneske som fører en slik kamp?

Det andre spørsmålet er: Kjenner uomvendte mennesker noen lidelse av sin synd? Eller syndet de uten å kjenne noen slik lidelse?

I Rom. 2, 15 sier Paulus om hedningene at de viser at lovens gjerninger er skrevet i deres hjerter, idet også deres samvittighet gir sitt vitnesbyrd og deres tanker innbyrdes anklager eller også forsvaret dem. Skriften stadfester altså at kamp mellom godt og ondt finnes også i hedningens hjerte, hvor meget mer da i deres hjerte som har fått kristen kunnskap, men ennå ikke har liv i Gud og heller ikke den And som hører gudslivet til.

Men dersom også den uomvendte kjemper en slik kamp, hva forskjell er det da på den kampen mot det onde som den uomvendte kjemper og den kampen som en sann kristen fører for å seire over det onde?

Det er ikke lett å svare klart og rett på et slikt spørsmål, bl.a. fordi den egentlige forskjellen ligger gjemt i sjelelivet, i det skjulte liv med Gud. Men noe kan vi nevne.

I sin alminnelighet kan vi først peke på at det er forskjell mellom samvittighetskamp og åndskamp. Hos den uomvendte står kampen mellom samvittigheten og de andre tilskyndelsene. Hos den omvendte er kampen mellom Ånden og kjødet. Disse to slags kamp ligger i hvert sitt plan. Augustin sier om den kampen han hadde før han ble kristen: «Således var den striden som raste i mitt indre ikke annet enn min egen strid med meg selv.» I det ene tilfellet er det natur mot natur. I det annet er det Ånd mot kjød.

Nå må ikke dette forstås slik at Ånden gjør samvittigheten overflødig og avsetter den. Ånden arbeider gjennom samvittigheten, gjennom den gjennfødte og opplyste samvittighet. Derfor taler vi ofte om at det gjelder for en kristen å ha en øm, våken samvittighet.

Videre kan det pekes på at samvittighetskampen er moralsk orientert. Åndskampen er først og fremst religiøst innstilt. Den ugjenfødte samvittigheten stiller seg i forhold til budene, de enkelte bud og forbud. Ånden derimot lærer synderen å si: Far, jeg har syndet mot himmelen og for deg. For Ånden er det ikke budet som står i forgrunnen, men Gud selv. Ånden løfter det hele opp til et helt gjennom personlig forhold. Åndens målestokk er: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte. Ånden krever hele mennesket, det udelte hjertet. Ånden trekker Gud inn i sentrum. Den naturlige samvittighet skyter Gud ut i utkanten, om da ikke Gud rett og slett blir utelatt, og bare budet blir stående igjen med krav og med de uungåelige følgene om en ikke fyller kravene. Om den naturlige samvit-

tigheten er det sikkert i det vesentlige sant at den ser ikke andre synder hos seg enn de fornuften straffer.

Ut fra Skriftens ord kan vi si at de som står på naturgrunnen i kampen mot det onde eller i sitt strev for å behage Gud og unngå Guds dom, de representerer lovtrelldommens religion. Skriften kaller dem egenrettferdige. Religiøst sett er de på fortapelsens vei, idet de «søker å opprette sin egen rettferdighet.»

Lovtrelldommen og egenrettferdigheten har mange grader og former, fra den glade, overlegne selvtilfredshet hos fariseeren i templet til eneboerens og munkevesenet bodsøvelser og selvpinsler. - Men i de mange slags formene er ånden og vesenet det samme. Det som er født av kjødet er kjød.

Det andre spørsmålet var om ikke uomvendte mennesker kjenner noen lidelse av sin synd. På det spørsmålet må vi svare: Jo, det gjør de. De av oss som av erfaring kjenner både det nye livet med Gud og det gamle livet uten samfunn med Gud, vet at vi og i vår uomvendte stilling kunne kjenne oss pisket i vår samvittighet når vi hadde syndet. Det ble stundom så skjærende at vi vred oss som en orm under samvittighetens piskeslag. Somme tok sitt eget liv fordi pinen ble utholdelig.

Men hvor er så forskjellen mellom den uomvendtes og den omvendtes lidelse av sin synd?

Kort kan vi si det slik at den omvendte lider fordi han har bedrøvet Gud. Det er sårt for han å tenke på at han ikke var mer tro mot den frelser som kjøpte han til Gud med sitt blod. Andre såre tanker og følelser forbinder seg med dette, men når alt mindre vesentlig er tatt vekk, så blir dette stående igjen som min lidelse og min skam at jeg krenket Gud som ga meg sin Ånd og som var så god mot meg.

Den omvendte lider som barnet når det har bedrøvet far som det elsket. Det utelukker imidlertid ikke at det kan være blandet uåndelige bestanddeler i denne lidelsen. En kan pines mer av skammen enn av synden.

Det ligger i sakens natur at den uomvendte ikke kan lide som barnet, for han er ikke Guds barn og kjenner seg ikke som barn. Han lider ikke som den som elsker. Han lider av frykt for følgene. Før folk vite om det, så vet han at de vil se ned på han, forakte han eller i beste fall ha medlidenhet med han, den slags medlidenhet som bare bringer pine til den som er gjenstand for den. Han lider av frykt for Gud og dom. Han lider ikke så mye av synden som av den selvforakt og skamfølelse som følger med nederlaget.

Når vi måler denne lidelsen med åndelig målestokk, hva er da den vesentlige mangelen ved den?

Tro om ikke svaret ligger i 2. Kor. 7, 10 der det står: Bedrøvelse etter Guds sinn virker omvendelse til frelse, som ingen angrrer, men verdens bedrøvelse virker død. I den uomvendtes lidelse av sin synd finnes ingen bedrøvelse etter Guds sinn. Hans bedrøvelse er en verdens bedrøvelse, en verdslig bedrøvelse, slik som et hvilket som helst verdslig menneske kan ha den, selv det mennesket som ligger i rennestenen som et vrak.

Har vi da med alt dette angitt noe sikkerhet, påtakelig merke, så vi med sikkerhet kan avgjøre om en persons kamp og lidelse av synden er et omvendt menneskes kamp og lidelse, eller bare «verdens bedrøvelse» slik vi finner den hos Kain, hos Saul og hos Judas og andre som gikk den veien? Nei, det har vi ikke.

Til sist har vi kanskje ikke noe bedre middel til å skjære gjennom uklarheten og tvinge uåndeligheten fram i dagen enn ved ganske enkelt å spørre: lever du det nye livet? Eller som en kjent professor i Kjøbenhavn etter mange og lange diskusjoner fikk dette spørsmålet av sin troende venn: Vil du da aldri ydmyke deg, du? Den pilen traff blinken. Professoren omvendte seg og trodde. Slik har han selv fortalt meg det.

Ellers vil jeg i denne saken vise til det som før er sagt om døde gjerninger.

Av det som her er sagt om kamp mot det onde og om lidelse av synden, vil det

være klart at en slik lidelse i og for seg slett ikke er noe bevis for en manns kristendom. Både kristne og ikke kristne kan ha en slik kamp og en slik lidelse, selv om kampen og lidelsen er forskjellig i sitt vesen, alt etter den kilde den springer ut av.

På den andre siden er det heller ikke noe bevis mot din kristendom at du må ha kamp og lidelse for syndens skyld. I virkeligheten er stillingen den, at der som kampen stilner av, er det fare på ferde. Så lenge Kristi And får adgang til hjertet ditt, vil det bli kamp. I samme grad som Anden hindres i sitt virke, i samme grad vil og kampen bli mindre sterk og mindre lidelsesfull, eller i hvert fall miste sitt preg av åndskamp. Det går an å få en ro som ikke er annet enn dødens ro.

8. Det som hindrer.

Etter dette overblikk over vår virkelige stilling skulle vi prøve å peke på litt av det som kan hindre og som ofte hindrer oss i vår helliggjørelseskamp, den kampen vi sammen med Gud fører for ved Andens kraft å bli mer hellig.

Det første som vi da vil nevne, er den hindring som ligger i et uklart eller likefram falsk syn på hva som er Guds gode og velbehagelige og fullkomne vilje.

Et slikt mangelfullt syn kan komme av at kunnskapen er liten eller likefram falsk. Det kan og komme av at det er svik i ånden, av utroskap og indre motstand mot Anden. Den verste av disse to hindringene den som er vanskeligst å unngå og å overvinne, er uten tvil svik i ånden. Er det bare et oppriktig sinn, så vil manglende kunnskap ikke være så farlig. Det skal lykkes for den oppriktige.

Erfaringen viser imidlertid at det ligger en stor bevarende makt i sann og rett kunnskap, når den er paret med et åndelig sinn. Vi finner derfor at det i Skriften legges stor vekt på kunnskapen, på læren.

I 1. Tim. 1, 10 taler Paulus om det som er imot den sunne lære. Og i 6, 3 i samme brevet taler han om vår Herre

Jesu sanne ord og den læren som hører til guds frykt. I 2. Tim. 4, 3 står det: Det skal komme en tid da de ikke skal tale den sunne lære. Flere liknende ord kunne og nevnes. (Tit. 1, 9 og 13 og 2, 2).

I overensstemmelse med dette er det og ordnet slik at Gud i menigheten har satt noen til å være lærere. (1. Kor. 12, 8. Efes. 4, 11).

Hva slags og hvor mye kristen kunnskap trenger en kristen for å være så godt som mulig beskyttet mot falske lærdommer og mot virkningen av dem i helliggjørelseslivet?

Det er selvsagt ikke tale om at alle kristne må ha kunnskap om alle de falske lærdommer som i tidens løp har gitt seg ut for å være sann kristendom. Et slikt krav ville det naturligvis være umulig å gjennomføre. Ikke en gang en noenlunde vellært teolog ville nå opp til et slikt mål for sin kunnskap. Det er da heller ikke nødvendig. En los behøver ikke å vite om alle de skjærene som finnes langs Norges kyst for å føre et skip uskadd i havn. Dersom han bare vet hvor det ikke er skjær og vet om de sjømerkene og fyrlysene som viser rett vei, så vet han nok til å unngå forlis.

Det som altså framfor alt er praktisk nyttig og nødvendig, er å være rotfestet og grunnfestet i de enkle grunnleggende kristne sannhetene og gjennomstrålet og beveget av den ånd som bor i dem. Disse sannhetene og denne ånd vil være den beste beskyttelse mot villfarelse. Det vil gi den kristne en våken dømmekraft og den sunne åndelige smaken som gjør at han umiddelbart støter fra seg det som ikke tjener til åndelig sunnhet. Det sunne legemet støter med sunnhetens egen makt fra seg de sykdomsspirene som vil trenge seg inn i legemet.

Når vi ut fra dette prøver å bedømme stillingen mellom de alminnelige kristne slik den er i dag mellom oss her i Norge, så er det utvilsomt slik at det minker med den slags kunnskap. Våre barn får ikke den solide opplæringen i religion som de eldre fikk. At det virker til å gjøre de troende usikre, vakkende og mindre mot-

standsdyktig mot de mange slags lærdomsvær som tiden er full av, kan ikke nektes. Her ligger derfor en betydningsfull oppgave for lærere og ledere i Guds menighet.

Denne oppgaven er dobbelt. Først den å gi sunn og sann kunnskap om de sentrale sannhetene i kristendommen. Derneft å gi denne kunnskapen på en slik måte at den griper hjertet, at de som undervises, får kjenne og smake den ånd som bor i den sanne kunnskapen. Når dette siste kommer til, blir kunnskapen omsatt til levende makt. Da blir kunnskapen en dyr skatt som det gjelder å ta vare på. Den blir en beskyttende mur mot alle onde innflytelser.

Den som har tid og anledning, vil naturligvis ha stor nytte av en mer utvidet kunnskap, f. eks. om villfarelsenes historie. Men det må ikke glemmes at mange druknet i kunnskapen, fordi de ikke ble grepet av Ånden.

Den andre kilden til mangelfull erkjennelse som vi nevnte ovenfor, var svik i ånden.

Synd som ikke bekjennes og bekjempes, men skjules og kjeles for, har en sikker og sørgelig evne til å svekke vår dømmekraft. Samtidig med at den åndelige dømmekraften svekkes, vokser den tiltrekningen som det onde øver på oss. Klar åndelig erkjennelse og våkent åndelig vakthold følges ad. Men det åndelige vaktholdet synker uvegerlig ned til nullpunktet der det er svik i ånden, dersom den kristne fortsatt lever på denne lyssky måten. Det mangler ikke eksempler på at kristne mennesker er sunket så dypt at de likefrem har forsvart de mest åpenbare forgåelser mot Guds bud. Så blind kan en bli når en begynner å skjule og kjele for sin synd. Det eter om seg som dødt kjøtt.

I Mat. 6 nevner Jesus 2-3 ting som gjør øyet sykt. Det ene er å samle seg skatter på jorden. Det andre er å tjene to herrer, dvs. et delt hjerte. Det tredje er bekymringene. Den som ikke i tide våkner opp og ser det skadelige og syndige i disse djevlelike innskyttelsene, han vil snart tro at han er berettiget til å bruke krokveier

og fusk for å nå målet sitt. Lysten og bekyrningene synkverver han.

Paulus taler om dette slik i 1. Tim. 6, 9-10: De som vil bli rike, faller i fristelse og snare og mange dårlige og skadelige lyster, som senker menneskene ned i undergang og fortapelse. For pengekjærlighet er roten til alt ondt. Av lyst dertil har somme faret vill fra troen og har gjenomstunget seg selv med mange piner.

Mangen ligger evig fangen, som på veien var.

Mange er de kunstene som det gamle mennesket bruker for å berge livet. Svik i ånden har mange former. Det er ikke råd å nevne de alle. Men noen av de mer framtrepende vil vi nevne ved navn.

Når samvittigheten ved Anden advarer en kristen mot en syndig lyst som han tiltrekkes av eller mot en syndig eller tvilsom framgangsmåte i handel og vandel, så ligger det snublende nær å akkordere seg til en liten lettelse, et lite avslag i kravet, så det i det minste kan bli litt mer rimelig, litt mer i samsvar med alminnelig folkeskikk. En kan da ikke være så nøyereknende, alle andre gjør da slik, osv. Akkordens ånd er en farlig ånd.

Å skille mellom akkordering og unnskyldning lar seg vanskelig gjøre. De er tvillingsøsken, i mange tilfeller bare to navn på samme tingen. Men la meg likevel nevne en meget alminnelig unnskyldning.

«Det var han som begynte». «Det var hun som kom med en spiss bemerkning som i den grad irriterte meg at jeg ikke kunne annet enn svare med samme mynt. Det var hennes skyld.» Denne melodien kjenner vi visst alle litt til. På sin panne bærer den merket som viser hvor den kommer fra.

Sétt nå at det virkelig var sant at det var han eller hun som begynte, og du så til gjengjeld ble irritert og ond og brukte kvasse ord, hva så? De onde ordene som kom ut av din munn, var ikke det dine ord? Synden i de onde ordene, var ikke det din synd?

Behøves det mer for å bevise at din synd ikke blir mindre virkelig eller mindre

syndig fordi om anledningen til den kom fra en annen kant? Anledningen åpenbar-te det onde som lå gjemt i hjertet ditt.

De som unnskylder seg, anklager seg, sier franskmennene. La oss ta det til hjertet. Unnskyldningene er en farlig lek. Vi skulle ikke på den måten spille fotball med sannheten. Hvem vil nekte at slike ting hindrer vår vekst i nåden?

Og så var det litt om de pene navn.

Sett fra mitt synspunkt tar det seg noenlunde slik ut: Når din kone er fornærmet, så er hun fornærmet. Når du er fornærmet, så er du «alvorlig». Du vil nødvendig la det sitte på deg at du dumper opp i noe så simpelt som å være fornærmet. Alvorlig er jo et mye penere navn. Det er formelig fint å være alvorlig.

I et eller annet blad fant jeg følgende: Om vi selv er stedige, så er det fasthet. Hos nesten er det krakilskhed og stivsinn. Når en annen tar seg tid til å utføre en ting, så er han sendrektig. Når jeg gjør det samme, kaller jeg det å være grundig. Når andre behandler folk særlig vennlig, kaller vi det smiger. Når vi selv gjør det, heter det alminnelig takt. Sier en annen nettopp det han tenker, er han onskapsfull. Når vi selv gjør det, kaller vi det å være åpen og likefram. Når vår neste ikke synes om en person, så er han forutinntatt og fordomsfull. Når vi selv har motvilje mot noen, så er vi menneskekjennere. Når vi selv blir rasende, er det våre nerver som er skyld i det. Når en annen gir etter for et heftig lune, så - - -

Dette kan vel gi oss noe å tenke på. Akkordering, unnskyldning og pene navn er som en hengemyr. Jo mer du strever med den, jo dypere synker du. Somme kom aldri opp mer. Hengemyren slukte dem slik at de fant sin død der.

Vi kjenner ordet om «giften i tidens vær og vind som truer å røve oss livet.» En viktig bestanddel i denne giften er de onde, smittende innflytelser fra verdslige og delvis gudfiendske omgivelser, det som man med et fremmedord kaller miljøet. I nåtidens kultursamfunn er miljøet en meget sammensatt ting, mennesker, aviser, radio, litteratur og atskillig annet.

Særlig gjennom aviser og litteratur velter det seg bølger av all verdens smuss inn over menneskenes sinn, og trenger gjennom sansenes og sjelens mangfoldige kanaler inn til selve sentrum i sjeleorganismen. Følgene er åpenbare for alle som kan og vil se.

Men bak alt dette så både Jesus og apostlene en makt som var ennå sterkere og farligere.

I beretningen om Jesu liv og ord blir satan ofte nevnt. Han kalles og djevelen eller en fiende. Fristeren kalles han i beretningen om Jesu fristelse. (Matt. 4, 3). Jesus visste hvem fristeren var. Bort fra meg satan, er de ordene Jesus viser han fra seg med. Jeg så satan falle ned fra himmelen som et lyn, sier Jesus i Luk. 10, 18. Ifølge Johs. 8, 44 sier Jesus til jødene: I har djevelen til far.

Modernismen har naturligvis sin egen forklaring på slike ord av Jesus. Han er bundet i sin tids forestillinger, heter det. I sine ord om satan gir ikke Jesus oss en åpenbaringsansettelse. Det vi på denne måten får vite, er ikke hva Gud vil lære oss, men bare at slik tenkte datidens mennesker, og Jesus tenkte som de andre. Eller om han personlig hadde en annen mening, så innlot han seg iallfall ikke på å rette de gjengse vrangforestillingene. De kunne jo f. eks. brukes som et tilknytningspunkt for læredommer som han ville gi dem.

Slike fortolkninger kan naturligvis ikke vi godkjenne. Vi tar ordene slik de naturlig må forstås, slik som vi er overbevist om at Jesus selv mente dem.

Apostlene vitner om samme saken på en måten som ikke kan misforstås. I Ap. Gj. 5, 3 spør Peter Annanias: Hvorfor har satan fyllt ditt hjerte? I Ap. Gj. 26, 18 tales det om å omvende seg fra satans makt til Gud. Se og Rom. 16, 20. 1. Kor. 7, 5. 2. Kor. 2, 10. 1. Tess. 2, 18 og flere andre steder som en kan finne i en bibelordbok.

Det er åpenbart at en måtte skjære bort ganske mye av Det nye Testamentet om en skulle få satan ut av denne Guds bok. Vi overlater til andre å utføre en slik

bøddelforretning. Vi tror at satan er like lys levende i dag som han noen gang har vært.

Vi tror for ramme alvor og i aller bokstaveligste forstand at vi har kamp mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørket, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. (Efes. 6, 12).

— Hva blir så de praktiske følgeslutningene av en slik tro?

Vi vil merke oss at satan, det betyr motstander. Han er Guds motstander og motstander av alle de som i Kristus Jesus er kommet over på Guds side. Han er motstander først i sitt indre, med en brennende og flammende hatets ild som sikkert overgår alt det vi evner å forestille oss. Dette hatet er like så intenst aktivt i handling som det er brennende i barmen. Kunster og løgnmakt, listige angrep og gloende piler rår han over både dag og natt. Ondskapens åndehær i himmelrommet står under hans kommando. De har samme sinn og samme tærende trang som han. Men hans sataniske majestet overgår de alle i gudsfjendskap, i djvelsk kloskap og ustanselig hvileløs krig mot alt hellig.

Denne motstanderen er usynlig. Så vi han, kunne vi sikkert bedre verge oss mot han. Han skaper seg om til en lysets engel, (2. Kor. 11, 14), og mange har han dåret på den måten. En har sagt: Satan har omvendt seg. Han opptrer ikke nå med bukkehorn og det øvrige gammel-dagse utstyret. Han kommer som en fin herre med bibelkommentar under armen.

Alt dette og mer til av samme slaget er det bildet Skriften gir oss av satan. Når vi tenker på alt dette hatet, all denne kloskapen og makten og alle disse tjenerne og hjelperne, må vi huske at dette mobiliserer han mot oss som tror. Det skulle være nok til å få oss til å skjelve for livet. Var det mer frykt, så var det og sikkert mer seier. Mer enn vi vet om, er vi smittet av den verdslige tryggheten som kommer av at troen på satan og hans makt er blitt en blodløs teori for oss, slik at vi her skiller oss faretruende lite fra den verden som simpelthen nekter at det finnes en

satan.

En av de mange måtene satan arbeider på, er at han er en ond inspirasjonens ånd for all ondskap på jorden. Den puster til den ilden av ondt begjær og onde tanker som allerede på forhånd finnes i hvert menneske. Slik mangfoldiggjøres slagkraften i ondskapens angrep på Guds orden i den enkelte og samfunnene.

Slik er den gamle slangen, han som kalles djevelen og satan, han som forfører hele jorderiket. (Åpenb. 12, 9).

La oss til slutt friske opp minnet om en fortelling, et tankeeksperiment med dyp

mening. Satan holdt en dag mønstring av troppene sine. En rekke av tjenerne hans skulle avgi beretning om resultatene av arbeidet sitt for å forføre menneskene. Etter at flere hadde hatt ordet, fortalte en at han i 30 år hadde ligget foran en troende manns dør for å bringe han til fall. I 30 år så det ikke ut til at det skulle lykkes, men så kom den dagen da den onde hadde grunn til å triumfere. En som hadde vært kristen i 30 år, lot seg besnære og falt. Det fallet ble til frafall.

Har vi ikke grunn til å skjelve?

Fra «Gjennom ild».

Me veit at me er gått over frå døden til livet

(1. Johs. 3, 14)

Mange vil nok hevda, og ennå fleire tenkjer, at det kan ingen vita noko sikkert om så lenge me lever her på jorda, og det er nok rett for deira vedkomande. For Jesus seier at eit menneske som lever og ferdast i mørke, han veit ikkje kvar han går eller kjem av. Eit naturleg og vantru menneske vil nok meina at å hevda eg har gått over frå døden til livet, at eg er eit frelst Guds barn, at eg høyrer til dei som Bibelen kallar heilage og utvalde, det er toppen på sjølvgodheit og å vera dømande over andre. Dette kan ingen vera viss om før me er på andre sida av døden.

Men Bibelen lærer at det kan og skal eit menneske vita alt mens me lever her på jorda. Apostelen Johannes vitnar her at **me veit** at me har gått over frå døden til livet, og her talar han på vegne av dei andre apostlane og andre som trur på Jesus, for han seier **me veit**. I kap. 3, 1 seier han: Sjå kor stor kjærleik Faderen har synt oss, at me skal kallast **Guds barn**, og **det er me**, difor kjenner ikkje verda oss av di ho ikkje kjenner han (Jesus). Og i det 5. kap. i 1. Johs. brev vitnar Gud sjølv gjennom Johannes: Dette har eg skrivt til dykk så de skal vita at de har æveleg liv, de som trur på Guds Sons namn.

På same vis vitnar dei også i det Gamle Testamente. Job seier at **eg veit** at min gjenløyser lever, og David talar viss i si tru i Salme 32: Salig er den som har fått sine misgjerningar tilgjevne og si synd yverbredt og som Herren ikkje tilrekner skuld. Slik talar Guds ord og Bibelens mange vitnar.

Når det her er tale om å gå over frå **døden til livet**, så er det ikkje med tanke på den lekamlege død. Når det gjeld den lekamlege død, så vitnar Skrifta klart at det er så laga at menneska **lyt døy** ein gong, og deretter kjem dom. (Hebr. 9, 27). Den som ikkje gjekk over frå døden til livet har i nådetida, han kjem for domaren, og om namnet ikkje står i livets bok, vert han kasta i eldsjøen som var tiltenkt djevelen og englane hans, han går til ei evig fortaping i det evige mørke, til den evige død og adskillelse frå Gud.

Nei her er det tale om den åndelege død, som skjedde på fallets dag, der menneske si ånd og sjel døyddet, blei skilt frå livet i Gud og samfunnet med Gud, blei formørka i sin tanke og framande for livet i Gud. Sidan fallets dag har alle menneske blitt fødd til verda åndeleg døde, vantru, utan liv i Gud, lever og ferdast i mørke utan å kjenna Gud og sitt

forhold til Gud, utan å vita kva dei går til. Å gå over frå døden til livet, er å gå over frå denne fortapte tilstand til livet i trua på Jesus, Guds Son, vår frelsar og forsonar. Det er dette Paulus talar om i Galat. 3. kap.: Eg er ved lova død for lova, så eg kan leva for Gud. Eg lever ikkje lenger sjølv, men Kristus lever i meg, og det livet eg nå lever som menneske, det lever eg i trua på Guds Son som elsker meg og gav seg sjølv for meg.

I Efes. 2. kap. talar han om det same: Dykk og har han gjort levande, de som var døde ved dykkar misgjerningar og synder, som de fordom ferdast i etter tida si ånd, etter hovdingen yver maktene i lufta, den ånda som nå verkar i vantrua sine barn, og millom dei ferdast og me alle fordom i vårt kjøts lyster, med di me gjorde det som kjøtet og tankane ville, og var av natura vreidens barn liksom dei andre.

Av disse og mange andre Guds ord ser me at menneske frå fødselen av er døde i sitt forhold til Gud ved sine misgjerningar og synder, ved at dei lever i vantru, og ferdast etter sin lyster, i eigenkjærleik og begjær, med di dei gjer det kjøtet og tankane vil, er eit vreidens barn som fylgjer tidsånda under djevelens herredøme, utan håp og utan Gud i verda. Og her er ingen forskjel, alle har synda og er ærelause for Gud. (Rom. 3. kap.) Det er forferdeleg å sjå og tenkja på at slik lever og døyr dei fleste menneske, utan å vita kva dei går til, for dei trur ikkje Gud og hans ord. Dei er forblindta av denne verda sin fyrste og herre, så ljuset frå evangeliet ikkje får skina for dei.

Korleis kan så eit menneske gå over frå døden til livet?

Det er det dei vitnar om dei mange i Skrifta som har erfare det i sitt liv. Me talar om det me veit, og vitnar om det me har sett, men de tek ikkje imot vitnemålet vårt, seier Jesus i Johs. 3, 11-fg.)

Korleis det går til vitnar Paulus om i Efes. 2. kap. Men Gud, som er rik på miskunn, hev for sin store kjærleiks skuld som han elska oss med, gjort oss

levande med Kristus, endå me var døde ved våre misgjerningar - av nåde er de frelste - og vekt oss opp med han og sett oss med han i himmelen, i Kristus Jesus, så han i dei komande tider kunne visa den ovstore rikdomen av sin nåde ved godleik imot oss i Kristus Jesus. For av nåde er de frelste, ved tru, og det ikkje av dykk sjølve, det er Guds gåva, ikkje av gjerningar, så ikkje noken skal rosa seg. Dette gjorde Gud ved Jesus Kristus då han levde her på jorda, og gav sitt liv og blod for oss.

Personleg vekkjer Gud opp den einskilte av oss ved sitt ord og den heilage Ande, slik at me blir oss bevisst vår synd og fortapte tilstand, og openberar for syndehjarta at Gud har frelst oss i Kristus Jesus. Den som har erfare det, han veit at han har gått over frå døden til livet, at min gjenløyser lever. Veit du det?

Kanskje du spør: Korleis kan du vita det? Då må eg svara at det veit eg av di **Gud har sagt det**. Me hørde tidlegare: Dette har eg skrive for at de skal vita at de har evig liv, de som trur på Guds Sons namn. **Det talte og skrivne Guds ord** var og er det einaste som kan gjera oss viss på at eg har gått over frå døden til livet, at eg er eit Guds barn. Den som lever og **trur på meg**, skal leva om han enn døyr, og den som lever og trur på meg, han skal i all æva ikkje døy, sa Jesus til Marta. Og til læresveinane sine sa han: For eg lever og de skal leva. Eg er komen for at de skal ha liv, og de skal ha overflod av liv.

Å gå over frå døden til livet, det er i grunnen å flytta over frå deg sjølv og til Jesus, frå det du er og skulle gjera, til det Jesus er og har gjort i staden for deg. Du vil aldri bli viss på at du lever med Gud ved å granska deg sjølv, det du er og det du gjer, granska dine kjensler og følelser og livet du lever. Får du Andens ljøs over det, vil du sjå at alt er underlagt synda og døden. Men vender du deg til Jesus, til Guds vitnemål om Sonen, slik me har fått det i Guds ord - Bibelen, vil du sjå at Gud har gitt deg evig liv i Jesus, han som seier: Eg er veien, sannheten og livet. Der vil du sjå at Gud har vekt deg opp

med han og sette deg med han i himmelen, av nåde er du frelst, det er Guds gåva.

Den som har Sonen, han har livet, for livet er i Sonen, men den som ikkje har Sonen, han har ikkje livet. (1. Johs. 5). Alt som er skrive om Jesus i Skrifta, det er skrive for at du skal vita at du har evig liv, du som trur på Jesus. Du har Guds eige ord for det, og kva meir kunne du ynskja deg?

Gud har gjeve deg sitt ord, og dertil sin eid for meir å visa deg kor ubrigdeleg hans vilje var, så du med to ubrigdelege ting, som Gud umogeleg kunne svika i, skulle ha ei sterk trøyst, me som flydde til å gripa den vona som ventar oss, den som har som eit anker for sjela, eit som er trygt og fast og når inn om forhenget, der Jesus gjekk inn som fyregangsmann for oss, med di han vart øvsteprest etter Melkesedikis vis til æveleg tid. (Hebr. 6, 13,20).

Me veit at me har gått over frå døden til livet, for me elsker brørne. Den som ikkje elsker, vert verande i døden, sa Johannes. Det viser at kjærleiken er eit tegn på at me er gått over frå døden til livet, den

er ånden og livet si første frukt. Ikkje den menneskelege nestekjærleiken, men kjærleiken til Gud, til Jesus og evangeliet om han, den som er ei frukt av at me er mykje tilgitt. Den viser seg i kjærleik til brørne, til den som er fødd av Gud.

Det religiøse og naturlege menneske elsker ikkje Jesus, og ikkje dei som er fødd av Gud, det viser Skrifta tydeleg når det gjeld farisearane og jødefolket på Jesu tid, og mennesket har ikkje forandra seg på det punkt i vår tid.

Men så snart du blei frelst og kom til liv i trua på Jesus, merka du det merkelege at du elska og kjende deg eitt med og vel iblant dei som lever med Jesus, dei som du før forakta og heldt deg borte frå og kjende deg dømt av og uvel saman med. Nå har du samfunn med dei i Anden, og får leva saman med dei under Jesu blod som reinsar frå all synd.

«And fra himlen, kom med nåde, kom med liv og lys herved.»

«Kom ord fra Gud med Ånd og liv, og varm den opp som kald og stiv i dødens søvn er sovnet hen, gjør levende vår sjel igjen!»

Amund Lid.

EIN TALSMANN HOS FADEREN

Dette skriver jeg til eder, forat I ikke skal synde. Og dersom noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige. 1. Johs. 2, 1.

Noen vil kanskje si: Jeg tror visst nok, at Gud tar imot syndere, som kommer til ham, og jeg tror han gjør dem til sine av fri uforskyldt nåde. Dette er godt og vel, jeg tror alt dette, men nå har jeg syndet etter at jeg ble en kristen. Finnes det en mann eller kvinne på denne jord, som ikke har syndet etter at han eller hun ble en kristen? Ikke en! Aldri har det vært, og ikke vil det bli en sjel på denne jord, som ikke har syndet eller vil komme til å synde i deres kristelige prøvetid. Men, Gud hat tatt sine forholdsregler mot de

troendes synder. Vi kunne ikke ta forholdsregler mot dem, men Gud har kunnet.

Vend eder til Johs. 2, 1: Mine barn! Dette skriver jeg til eder forat I ikke skal synde, og dersom noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige. Apostelen skriver her til de rettferdige: «**Dersom noen synder, har vi**» - Johannes rekner seg selv med - «**en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige.**»

Å hvilken talsmann! Han ivaretar våre interesser på det beste av alle steder - ved Guds trone. Jesus sa: Jeg sier eder sannheten: Det er til gagn for eder at jeg går bort. Johs. 16, 7). Han gikk bort for å

Reiseruter for sommarskulane 1981

1. Sommarskule på Lundeheim Folkehøgskule, Moi, 24.-28. juni.

Talarar: Øivind Andersen, Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård.

Leiar: Styret.

PROGRAM:

Onsdag 24. juni:

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
- » 20.00 Møte ved A. Lid.

Torsdag 25. juni:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved G. Nygård.
- » 11.30 Bibeltime ved Ø. Andersen.
- » 17.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Trua sin opphavsmann
- » 20.00 Møte ved T. Nilsson. Offer til «Lov og Evangelium».

Fredag 26. juni:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved O. Dyrøy
Emne: Trua sin strid.
- » 11.30 Bibeltime ved A. Lid.
- » 17.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Jag tror på Gud Fader Allsmåktig.
- » 20.00 Møte ved Ø. Andersen. Offer.

Laurdag 27. juni:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Jesus Kristus Stållför-trädaren.
- » 11.30 Bibeltime ved R. Linkjendal.
- » 20.00 Møte ved G. Nygård.

DIKDIKDIKDIKDIKDIKDIK
være vår yppersteprest og dertil vår talsmann. Han har hatt vanskelige saker å føre, men han har ikke tapt noen, og hvis dere betror eders udødelige interesser til han, da vil han fremstille eder i sin herlighet, ustraffelige, i fryd. (Juda 24.)

D. L. Moody.

Sundag 28. juni:

- Kl. 10.00 Møte ved R. Linkjendal. Offer til misjonen.
- » 11.30 Møte ved Ø. Andersen
- » 13.00 Middag som avslutning på sommarskolen.

Send innmelding innan 1. juni til Ragnar Opstad, Opstadv. 38, 4350 Nærbø - gjerne med namn og adresse samt alder på alle som er under 15 år. Tlf. 04-433685.

Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer oppreidd seng.

Pris for opphaldet: Full pensjon m/ oppreidd seng, kr. 125,- pr. døgn. Full pensjon u/ oppreidd seng kr. 110,- pr. døgn. Under 15 år kr. 65,- pr. døgn. Under 6 år går fritt.

For telt plass og campingvogn, kr. 25,- pr. døgn.
Program blir tilsendt alle som melder seg på.

2. Sommarskule med årsmøte på Bakketun Folkehøgskole, Verdal, 15. - 19. juni.

Talarar: Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård.

Leiar: Godtfred Nygård.

PROGRAM:

Onsdag 15. juli:

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat
- » 20.00 Møte ved G. Nygård.

Torsdag 16. juli:

- Kl. 10.00 Årsmøte, formannen leiar. Andakt ved O. Dyrøy.
- » 17.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Synden mot Den Hellige Ande.
- » 20.00 Møte ved A. Lid. Offer til «Lov og Evangelium».

Freitag 17. juli:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved O. Dyrøy
Emne: Abraham, Isak og Jakobs Gud.
- » 11.30 Bibeltime ved R. Linkjendal.
  - » 17.00 Bibeltime ved G. Nygård
  - » 20.00 Møte ved T. Nilsson. Offer.

Laurdag 18. juli:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved A. Lid.
- » 11.30 Bibeltime ved O. Dyrøy
Emne: Det finst ingen som Gud.
  - » 17.00 Bibeltime ved T. Nilsson
Emne: Förtappelsen
  - » 20.00 Møte ved R. Linkjendal

Sundag 19. juli:

- Kl. 10.00 Møte ved O. Dyrøy. Offer til misjonen.
- » 11.30 Møte ved T. Nilsson.
  - » 13.00 Middag som avslutning på sommarskolen.

Send innmelding innan 1. juli til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset - gjerne skriftleg med namn og adresse samt alder på alle som er under 15 år. Tlf. 054-27435.

Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer oppreid seng.

Pris for opphaldet: Full pensjon m/ oppreid seng kr. 120,- pr. døgn. Full pensjon u/ oppreid seng kr. 105,- pr. døgn. Under 15 år kr. 60,- pr. døgn. Under 6 år går fritt.

For teltplass og campingvogn kr. 25,- pr. døgn.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

x x x

Alle er hjarteleg velkomne til sommarskulane - både som faste deltakarar og elles til dei enkelte møta.

Helsing Styret.

